

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.529 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 97.596/VII-23.595**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Tsjechische nationaliteit, op 17 november 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van binnenlandse zaken van 9 juni 2000 tot weigering van verblijf, om met bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting

bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 1 maart 2000 en verklaarden zich op 2 maart 2000 vluchteling.

1.2. Op 9 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken twee beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 oktober 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen.

1.4. Ten aanzien van eerste verzoekende partij luidde de motivering als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 22 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Betrokkene, een Tsjechisch staatsburger en van origine Roma, vraagt in België asiel aan omwille van problemen naar aanleiding van zijn origine. Sinds het begin van de jaren '90 zouden betrokkene en zijn gezin regelmatig op straat door skinheads geslagen worden omwille van hun origine. Zo zou betrokkene de kinderen begeleiden telkens ze naar school gingen. De politie zou de aanklachten hierover genegeerd hebben. De artsen zouden, met uitzondering van een incident op 28 februari 2000, nooit een

medisch attest hebben willen geven. Een aantal weken voor Kerstmis 1999 zouden twee onbekenden bij betrokkene thuis ingebroken hebben en betrokkene, zijn echtgenote en zijn dochter Z. geslagen hebben. De onbekenden zouden betrokkene bedreigd hebben dat hij Tsjechië moest verlaten. Betrokkene zou klacht bij de politie hebben willen indienen, maar deze zou de klacht niet aanvaard hebben. Volgens betrokkene zou hij in opdracht van Roma bedreigd zijn omdat hij, zij het pas na fysieke bedreigingen vanwege de politie, met de politie akkoord was gegaan om te infiltreren in het Roma maffia-milieu. Dit feit zou, onder andere via het TV journaal, zijn uitgelekt. Hierdoor zou betrokkene nog verschillende keren door Roma op straat zijn aangevallen. De laatste aanval op betrokkene voor zijn vlucht zou dateren van 28 februari 2000. Ook betrokkenes dochter zou toen geslagen zijn. Betrokkene zou 's anderdaags bij de dokter geweest zijn en deze zou hem een medisch attest hebben gegeven. Betrokkene zou ook een klacht bij de politie hebben willen indienen, maar deze zou, zelfs met een medisch attest, de klacht niet hebben willen aanvaarden. Na 28 februari 2000 zouden betrokkene en zijn gezin nog een tijdje bij een tante ondergedoken zijn en zouden ze daar beslist hebben te vluchten. Op 2 maart 2000 heeft betrokkene asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn Tsjechisch internationaal paspoort, twee medische attesten en twee krantenartikels.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden en elementen aangehaald te worden die de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ondermijnen. Zo vermeldt betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat hij gevraagd werd te infiltreren in het maffia-milieu en dat zijn recente problemen hiermee te maken hebben. Hiermee geconfronteerd tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal, zegt betrokkene dat hij te veel stress had en dat hij dacht dat wat hij had gezegd reeds voldoende was (zie CGVS, p.11). Gelet op het feit dat betrokkenes recente problemen allen samenhangen met het feit dat hij gedwongen werd te infiltreren, is de uitleg van betrokkene in deze context weinig plausibel. Ook in zijn verzoekschrift maakt betrokkene er geen gewag van.

Verder moeten een aantal belangwekkende tegenstrijdigheden in betrokkenes opeenvolgende verklaringen worden vastgesteld. Zo situeert betrokkene de inval in hun woning voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 februari 2000 (net voor hun vlucht) en zou hij ten gevolge hiervan naar de dokter zijn geweest die hem bij deze aangelegenheid een medisch attest zou gegeven hebben (zie DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal situeert hij de inval daarentegen enkele weken voor Kerstmis 1999 (zie CGVS, p. 8). Als aanleiding voor het medische attest dd. 29 februari 2000 geeft betrokkene voor het Commissariaat-generaal een incident op straat aan (zie CGVS, p.9). Tijdens betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal zegt betrokkene eerst dat hij pas na de inval in hun woning door de politie gevraagd werd te infiltreren (zie CGVS, p.4), later verklaart hij dat de inval in hun woning een actie was van de maffia, gestuurd door Roma die afwisten van betrokkenes infiltratie bij de politie (zie CGVS, p.7).

Ook in vergelijking met de verklaringen van zijn echtgenote kunnen volgende tegenstrijdigheden worden aangehaald. Volgens betrokkene was hij TV aan het kijken toen de onbekenden binnenkwamen (zie CGVS man, p.7), volgens de echtgenote lagen ze allen te slapen in hun bed (zie CGVS vrouw, p.2). De kinderen zouden volgens betrokkene op school geen problemen hebben gekend maar wel daarbuiten (CGVS man, p.5), volgens de echtgenote zouden de kinderen op school beledigd worden en zou de oudste dochter geslagen zijn (zie CGVS vrouw p.2). Volgens betrokkene zouden hij en de kinderen na de inval in hun woning nog verschillende keren zijn aangevallen (zie CGVS man, p.10), de echtgenote kan zich echter geen incidenten na de inval in hun woning herinneren (zie CGVS vrouw, p.4). In zijn verklaring stelt betrokkene dat bij een aanval op straat, voor het incident in hun woning, zijn tanden gebroken werden (zie CGVS man, p.10). Gevraagd naar verwondingen in het gezicht van haar man ten gevolge van een aanval op straat en dit voor het incident in hun woning, antwoordde de echtgenote enkele dat haar man hoofdpijn had (zie CGVS vrouw, p.4). Tot slot kan als belangwekkende tegenstrijdigheid vermeld worden dat betrokkene stelt dat ze na 28 februari 2000 nog een tijdje bij een tante ondergedoken zijn en daar beslist hebben te vluchten (zie CGVS man, p.10), volgens de echtgenote zijn zij tot aan hun vlucht in hun eigen huis gebleven (zie CGVS vrouw, p.5).

De problemen die betrokkenes echtgenote zou hebben met haar geheugen kunnen

bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Deze elementen samengenomen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan betrokkene's asielrelaas.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat de Tsjechische overheid sinds enige jaren inspanningen doet om de positie van Roma te verbeteren, ook wat betreft inbreuken van rechten op het lokale vlak (US Department of State, 'Country Report on Human Rights Practices', 2000; UNHCR, 'Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers', 1998; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, 'Positie van Roma in Tsjechië', 1998). Hierdoor kan gesteld worden dat betrokkene, indien er met de lokale politie ernstige problemen waren, bescherming had kunnen vragen aan hogere autoriteiten.

Betrokkene's documenten wijzigen bovenstaande conclusies niet. Zijn paspoort bevestigt enkel zijn identiteit en deze staat niet ter discussie. De krantenartikels betreffen betrokkene noch zijn echtgenote. Het medische attest dd. 6 juni 2000 (sic) betreft een algemene diagnose van betrokkene's gezondheidstoestand en heeft volgens betrokkene's verklaringen geen relatie met zijn asielrelaas. Het medisch attest dd. 29 februari 2000 houdt wel verband met één door betrokkene aangehaald probleem, maar gelet op enerzijds de tegenstrijdige verklaringen omtrent het incident dat aan de oorsprong ligt van het medisch attest, en anderzijds het feit dat de symptomen beschreven in het attest (slapeloosheid, hoofdpijn) en de verklaring van de geneesheer dat betrokkene en zijn kinderen geslagen zijn, enkel berusten op een private verklaring van betrokkene zelf aan de geneesheer, kan besloten worden dat er geen waarde kan worden gehecht aan het attest. Bijgevolg kan er in hoofd van betrokkene geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

1.5. De beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij was als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd verhoord op 22 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Betrokkene, een Tsjechisch staatsburger en van origine Roma, vraagt in België asiel aan omwille van problemen naar afleiding van haar origine. Telkens betrokkene naar het park ging, zou ze omwille van haar origine beledigd en geslagen zijn. Ook haar kinderen en kleinkinderen zouden regelmatig geslagen zijn. De kinderen zouden ook op school problemen gekend hebben. Zo zou de oudste dochter op school geslagen zijn. Zes tot zeven jaar geleden zou betrokkene ten gevolge van een gewelddadige aanval aan het hoofd geopereerd zijn. Betrokkene zou hier nog steeds hinder van ondervinden. Betrokkene's echtgenoot zou problemen met Roma kennen. Alle klachten door betrokkene's echtgenoot bij de politie zouden genegeerd zijn. Vóór kerstmis 1999 zouden onbekenden bij betrokkene thuis ingebroken hebben en betrokkene's echtgenoot geslagen hebben. Op 2 maart 2000 heeft betrokkene asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van haar internationaal Tsjechisch paspoort.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden en elementen aangehaald te worden die de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas ondermijnen. Zo situeert betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken de inval in hun woning drie dagen vóór

hun vlucht (einde februari 2000)(zie DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal situeert zij de inval daarentegen enkele weken voor Kerstmis 1999 (zie CGVS, p.2). In vergelijking met de verklaringen van haar echtgenoot kunnen volgende tegenstrijdigheden worden aangehaald. Volgens betrokkene echtgenoot was hij TV aan het kijken toen de onbekenden binnenkwamen (zie CGVS man, p.7), volgens betrokkene lagen ze allen te slapen in hun bed (zie CGVS vrouw, p.2). De kinderen zouden volgens betrokkene echtgenoot op school geen problemen hebben gekend maar wel daarbuiten (CGVS man, p.5), volgens betrokkene zouden de kinderen op school beledigd worden en zou de oudste dochter geslagen zijn (zie CGVS vrouw, p.2). Volgens betrokkene echtgenoot zouden hij en de kinderen na de inval in hun woning nog verschillende keren zijn aangevallen (zie CGVS man, p.10), betrokkene kan zich echter geen incidenten na de inval in hun woning herinneren (zie CGVS vrouw, p.4). In zijn verklaring stelt betrokkene echtgenoot dat bij een aanval op straat, vóór het incident in hun woning, zijn tanden gebroken werden (zie CGVS man, p.10). Gevraagd naar verwondingen in het gezicht van haar man ten gevolge van een aanval op straat vóór het incident in hun woning, antwoordt betrokkene enkel dat hij hoofdpijn had (zie CGVS vrouw, p.4). Tot slot kan als belangwekkende tegenstrijdigheid vermeld worden dat betrokkene echtgenoot stelt dat ze na 28 februari 2000 nog een tijdje bij een tante ondergedoken zijn en daar beslist hebben te vluchten (zie CGVS man, p.10), volgens betrokkene zijn zij tot aan hun vlucht in hun eigen huis gebleven (zie CGVS vrouw, p.5).

De problemen die betrokkene zou hebben met haar geheugen kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren.

Wat betreft de door betrokkene aangehaalde problemen van haar echtgenoot kan gesteld worden dat, gelet op het bedrieglijke karakter van het asielrelaas van betrokkene echtgenoot in dit verband, ook aan betrokkene asielrelaas met betrekking tot deze feiten geen geloof kan worden gehecht.

Deze elementen samengenomen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan betrokkene asielrelaas.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat de Tsjechische overheid sinds enige jaren inspanningen doet om de positie van Roma te verbeteren, ook wat betreft inbreuken van rechten op het lokale vlak (US Department of State, 'Country Report on Human Rights Practices 2000; UN- HCR, 'Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers', 1998; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, 'Positie van Roma in Tsjechië', 1998). Hierdoor kan gesteld worden dat betrokkene, indien er met de lokale politie ernstige problemen waren, bescherming had kunnen vragen aan andere autoriteiten.

Betrokkene documenten wijzigen bovenstaande conclusies niet. Haar paspoort bevestigt enkel haar identiteit en deze staat niet ter discussie. Bijgevolg kan er in hoofdte van betrokkene geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partijen de

schending inroepen van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van de verdediging, doordat de eerste verzoekende partij tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal nooit geconfronteerd werd met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de beide verklaringen, de eerste afgelegd door de Heer XXX, de tweede afgelegd door Mw. XXX;

Overwegende dat de commissaris-generaal geen jurisdictionele beslissing neemt, zodat in beginsel de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal op grond van geen enkele wettekst noch van enig rechtsbeginsel verplicht is de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen van het dossier en van het verhoor; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van artikel 1 par.A al.2 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting;

Overwegende dat het Verdrag van Genève geen rechtstreekse werking heeft; dat het immers een ruime appreciatiebevoegdheid geeft aan de verdragsluitende staten; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de schending van voornoemd verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd zonder dat ook de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet wordt ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede onderdeel voorhouden dat de verwerende partij heeft nagelaten de feiten zelf waarop de verzoekende partijen hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Tsjechië baseren, te toetsen aan de vluchtelingenconventie; dat de verzoekende partijen verwijzen naar hun Roma-origine, waardoor zij tal van problemen (discriminatie, bedreigingen, mishandelingen) kenden in hun land van oorsprong, en naar mensenrechtenrapporten, waaruit blijkt dat die problemen reëel zijn en dat de verzoekende partijen in hun land niet de bescherming kunnen inroepen van de autoriteiten;

Overwegende dat de bestreden beslissingen genomen werden na een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen; dat de commissaris-generaal tot de bevinding is gekomen dat de aanvragen bedrieglijk waren en

dus kennelijk ongegrond; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat dit besluit kennelijk onredelijk is; dat een loutere verwijzing naar algemene omstandigheden, zonder dat deze op de persoonlijke toestand van de verzoekende partijen worden betrokken, niet volstaat; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.